

Jiný vesmír?

„... a už mi docházel čas, doktore, a tak jsem skočil.“

„Počkejte, vy mě tu přesvědčujete, že jste si jen tak seděl doma v obývacím křesle... a pak jste se zvedl, udělal tři kroky, před váma nebyly parkety, ale okno do jiného vesmíru... a vy jste skočil sem k nám? Já se už asi nedivím, že místní policajti vás vodvezli rovnou sem!“ probodával jsem pohledem toho chlápka v nějakém pyžamu se skvrnami vod... no, kdo ví, vod čeho.

„Ne, nebyly to tři kroky, jen dva.“

„No tak jo, protože to byly jen dva kroky, tak nejste blázen a na psychiatrii jste úplně vomylem. Tak co jako bych teď měl udělat? Zavolat do zpravodajství, že tu máme návštěvu z... odkud že jste sem spad’?“

„Ze Země, pane doktore. Ze sluneční soustavy v Mléčné dráze. Musel jsem skočit. Do dveří mi už bušili dva maníci v mexickéjch sombrerech a pončech, aby mě nakrmili olovem!“

„No jasně, vidím to jak v kině z první řady... Zavřít na dvacítku, at’ vystřízlíví, vožrala jeden,“ obrátil jsem se na vazouna, co stál za jeho židlí.

Když maníka odvedli, natáhnul jsem na gauč, co tu máme na psychoanalýzu.

„Potřebuju si vorazit, sloužit tady je fakt psycho,“ ploužilo se mi v hlavě. „A už začínám blbnout...“

Doktor upřel pohled na linoleum a v očích se mu zvolna objevilo nechápavé zděšení. Podlaha se pomalu otevírá jak okno. A z té díry se pomalu vysunuje mexické sombrero, které sedí na hlavě maníkovi ve špinavém ponču. A za ním se šplhá druhej...

„Už mi docházel čas - a tak jsem skočil...“

...ze druháku

projekt 2A4 – kniha šestá

*Pozn. editora: Zveřejněné texty prošly jazykovou i stylistickou korekturou pouze svých autorů.
Pokud něco vidíte, dejte jim vědět..*

ZÁVOD V PLAVÁNÍ

Dnes poplavu svůj první závod na Mistrovství světa v plavání ve Finsku, mou disciplínou je kraul, jsem z toho nervózní. Sice jsem měl tréninky třikrát denně, ale nemyslím si, že by to stačilo na světovou úroveň. Trenér si myslí, že to vyhraju na plné čáře, ale nikdy jsem nebyl středem pozornosti tolika lidí.

Přišel za mnou trenér do šatny a povídá: „Neboj se, jseš kus chlapa, trénovali jsme pečlivě a výsledky máš suprový, žádná nervozita tě nesmí zkolit, to dáš,“ a poplácal mě po rameni.

Dodal mi kousek odvahy a já si sebevědomě stoupl na stupínek. Rozhodčí odpočítal start a když řekl teď, jako by mi ztuhly nohy, všichni závodníci už vystartovali a já tam na tom stupínku stál, jako přikovaný.

„Skoč,“ křičel na mě trenér. Už mi docházel čas, a tak jsem skočil. Nasadil jsem opravdu dobré tempo a tak jsem se, i přestože jsem na začátku zpanikařil, objevil na konci bazénu jako první. Vylezl jsem z vody a za mnou přiběhl trenér se slovy: „Ty jsi neuvěřitelný, já jsem věděl, že to dokážeš, jsi prostě jednička, to je poprvé v historii, co Česko vyhrálo něco takového.“

Lidé v publiku si stoupli a začali hlasitě tleskat, v tom jsem si začal uvědomovat, co se právě teď stalo. Má přítelkyně přiběhla z publika, objala mě a řekla: „Jsem na tebe moc pyšná.“ Podíval jsem se na zlatou medaili na mém krku a věděl jsem, že musím více trénovat a makat na sobě, abych mohl mít takových medailí na krku více.

Čas

Bylo to jedno z nejhektičtějších období, co jsem kdy zažil. Měl jsem neskutečně nabitý program a energie jsem neměl zrovna nazbyt. Ráno jsem musel odjet na důležitou schůzku, po obědě jsem měl další setkání s klienty a na večer ještě jednu schůzku „ach“, povzdychl jsem si jen když jsem si představil co mě celý den ještě čeká ...

Když jsem odcházel z kanceláře, věděl jsem, že už mi naprosto docházejí síly. Musel jsem se domů dostat co nejrychleji, abych si po tom náročném dni konečně odpočinul. Ale bohužel, dnes mi prostě štěstí nepřálo a autobus, kterým jsem jel domů zůstal stát v koloně, která se začala tvořit díky strašné havárii několika aut. „Co si jen počnu?!“ řekl jsem si.

Byl jsem naštvaný, unavený a zoufalý. Přemýšlel jsem, jak to všechno zvládnou. Ze všeho toho stresu jsem měl žaludek na vodě. Asi tak po hodině a půl mi začalo docházet, že mi opravdu dochází čas, doma na mě čekalo furt spoustu práce. Znervózňovalo mě to a tak jsem se rozhodl pro riskantní krok. Zvedl jsem tašku, už mi docházel čas, tak jsem skočil. Přeskočil jsem oplocení kousek od silnice a běžel, co nejrychleji to jen šlo.

Když jsem konečně doběhl domů, byl jsem tak unavený, že všechnu práci, která mi doma ještě zbývala, jsem naprosto ignoroval a musel jsem si lehnout. Podíval jsem se na hodiny a uvědomil si, že už je opravdu pozdě ale zároveň mi také došlo, že ten příšerný den plný stresu už mám za sebou a toho odpočinku, po kterém jsem toužil pomalu celý týden se mi dostalo. Celý ten den, co den, celý týden byl opravdu vyčerpávající, ale nakonec jsem si řekl jen, že když člověk něco chce opravdu dokázat, tak to dokáže.

„Už mi docházel čas, a tak jsem skočil.“

Před půl rokem jsem byl na dně. Vyhodili mě z práce a jinou jsem nemohl sehnat. Až najednou se to stalo, sebrali mě na ulici a unesli. Už jsem byl tak vydeptaný, že mi to bylo jedno. Bral jsem to tak, že si to zasloužím, aby mě někde zabili beze stop.

Po celém dni auto zastavilo a já čekal, co bude dál. Sundali mi pytel z hlavy a šli se mnou do velké vily. V největší místnosti byl velký stůl, ke kterému mě posadili. Bylo tam víc lidí jako já, nikdo nevěděl, co se děje a kde to vůbec jsme.

V tu najednou se ozval hluboký hlas vysokého muže v černém: „Jsem rád, že vás můžu konečně vidět, už jsem na vás netrpělivě čekal.“ Z davu unesených se ozývaly hlasy: „Co s námi bude, proč jste nás unesli?“ Klidným tónem zazněla odpověď: „Budte v klidu prosím, přišel jsem vám to říct. Každého z vás jsme pozorovali. Víme tedy, že už nemáte co ztratit. A to mi tady potřebujeme. Budete pro mě pracovat a nemáte moc na výběr. Zasněžíme vás a stanete se členy naší mafie.“ V mnoha tvářích se objevil obličej beznaděje.

Od tohoto momentu jsme se posouvali jak fyzicky, tak psychicky. Měli jsme za sebou už tak deset operací, všechny byly špičkově promyšlené až na tu mou poslední. Měl jsem zabít nějakého bohotého chlápka. Což o to, já ho zabil, ale v plánu nebylo to, jak se dostanu rychle z města. Běžel jsem a už jen viděl velký most.

Dlouhá noc

Je tuhá zima. Sedíme naskládání vedle sebe, tělo na tělo, okolo rozpáleného krbu. Snažíme se zahřát. Nejde to, možná to je i nervozitou z toho, že nás večer čeká jedna z největších loupeží. Já, Dutch, Lenny, John a Bill dnes večer vyloupíme bankovní vlak.

Čekáme, než se setmí. Je naprosté ticho, nikdo nic neříká, každý se soustředí sám na sebe a snaží si aspoň trošku odpočinout. Já na spánek nemám pomyšlení. Jsem nervózní, klepu se. To hlasité ticho mě naprosto ničí. „Musím vypadnout,“ říká mi hlas v hlavě. Rychle se zvedám a jdu ven, za sebou slyším hlas Dutche: „Vrat' se, vždyť zmrzneš!“

Venku je strašně. Sníh jako by mě řezal do tváře. Prodírám se hlubokým sněhem a schovávám se do stáje. Zde se cítím v bezpečí. Jdu ke svému koni a hladím ho. „Dneska nás čeká dlouhá noc, ale vím, že to spolu zvládneme,“ mluvím k němu. Přejde mi, jako by odpovídal nazpět a ujišťoval mě. „Musím se vrátit,“ pomyslím si. Ještě rozbiju led, který se vytvořil na jeho vodě, a pospíchám zpátky.

Je to tady. Dutch dává poslední rozkazy a vyjíždíme. Tisknu se na svého koně, aby mě zahřál. Rozhlížím se po ostatních. Jejich prázdné tváře jasně naznačují, že tady nikdo nechce být. Všichni ale víme, že je to potřeba. Musíme to udělat, abychom přežili.

Přijíždíme na cílovou destinaci, most nad kolejnicí. Plán zní jasně: Já, John a Lenny seskočíme na vlak z mostu, zbytek nás později dožene. Promítal jsem si naposledy celý plán v hlavě, ale už mi dochází čas, a tak skáču.

Myšlenky

Nikdy předtím jsem necítil takový nával emocí jako teď, když jsem stál u okna v mém pokoji našeho paneláku s dvaceti patry. Důležitý detail je, že více jak polovina tohoto domu byla nyní v plamenech a já byl uvězněný.

Samozřejmě, že jsem musel být na špatném místě ve špatný čas jako vždy. V dále jsem už slyšel sirény hasičů a záchranářské služby, ale ty plameny, které mi už pomalu hladily záda, se přibližovaly mnohem rychleji, než jakékoliv moderní auto. Byl jsem doma sám a s žádným ohněm jsem nemanipuloval, tudíž mimo strach a úzkost mě taky užíralo zmatení.

15. patro, ve kterém jsem se nacházel, bylo opravdu vysoko. Skočít? Vyloučeno. I přes křiky sousedů se slovy jako „Musíš seskočit aspoň do nižšího patra!“ nebo „Skoč!“ jsem zůstal jako přikovaný u toho okna se strachem v očích. Přemýšlím vůbec? Šance, že bych se zachytil aspoň za nižší balkón, je velmi malá, skoro vyloučená.

Hlavou mi běhaly myšlenky ohledně mé rodiny a přátel. O tom, jestli bych jim vůbec chyběl, jestli by na mě vzpomínali. Víím, že jsem často míval myšlenky o skončení mého opravdu nudného života, přece jen ve své hlavě jsem se zabil už několikrát, ale když mám to, co chci konečně na dosah, tak mě zpomaluje pud sebezáchovy. Každý ho máme.

Mám sucho v krku a bolí mě hlava, pravděpodobně z vdechování horkého vzduchu a kouře. Už pomalu ztrácím naději. A když už mě oheň v zádech pálí víc, než jakákoliv vášně nebo moje neuhasitelná láska pro tu jednu slečnu, které jsem nikdy nic neřekl, došlo mi to. Už mi docházel čas, a tak jsem skočil.

Bylo deštivé pondělní ráno a zrovna jsem vstával do školy. Jako obvykle se mi vůbec nechtělo, nesnáším to tam. Víkend jsem strávil nad biologií, dnes píšu test a stále tomu nerozumím. I přesto jsem po 4 hodinách spánku vstal a pospíchal na autobus.

„Dobrý den,“ ukázal jsem řidiči lístek, jen se na mě nevlídně podíval a něco zabručel. Řekl bych, že má stejně špatné ráno jako já. Autobus se rozjel a kapky deště začaly padat na okna. Když jsem to viděl, ještě o to víc se mi nechtělo znovu ven.

Dorazil jsem do školy celý mokrý, zoufalství v mém obličejí však nebylo z vody v mých vlasech, ale spíš z nedostatku vědomostí v mé hlavě. Začínal jsem potkávat spolužáky, jak se potácejí nahoru do nejvyššího patra, na hodinu biologie.

Usadil jsem se do poslední lavice, po třídě se ozývaly věty typu „Já to nezvládnou!“ nebo „Už sem nikdy nepřijdu!“. Nikdo neví, jak moc jsem jim rozuměl.

Zvoní. To je v osm ráno asi ten nejhorší zvuk, co může člověk slyšet. Učitelka vchází do dveří, evidentně nadšená testem, který si pro nás připravila.

„Rozsaďte se, každý po jednom, žádné opisování!“ přikázala učitelka. Spolužáci se rozsazují a mně v hlavě opět vyskakuje lákavá myšlenka. Co to prostě ukončit? Není to poprvé, myslím na ni už dobrých pár měsíců. A když mi učitelka podává zadání testu, je rozhodnuto.

Vybíhám ze svého místa, rychle otevírám okno, chci to mít za sebou, ale již slyším vyděšené výjevy spolužáků, chtějí mě zastavit. Už mi docházel čas, a tak jsem skočil.

DRUHÁ ŠANCE

Celou noc pršelo. Bylo pondělní ráno, ale mě to vlastně ani moc nezajímalo. To, čím jsem si prošel za posledních pár měsíců, mi vzalo můj společenský život, práci i domov. Neměl jsem chuť k jídlu ani ke sportu. Přišlo mi, jako by se význam mé existence zmenšoval každým dnem.

Dnes je to již druhý měsíc, co jsem nezaměstnaným. Mohl bych si najít jinou práci, ale uvnitř sebe vím, že to už nemá smysl. Že já nemám smysl. Každou noc přemýšlím, jaké by to bylo, kdybych nebyl. Cítil jsem, že už to dlouho trvat nebude. Cítil jsem, že jednou přijde něco, co mě dostane. Jako dnes. Stál jsem před zábradlím a rozhlížel jsem se. Nebál jsem se, jen jsem si užíval poslední sekundy a hledal něco, co mě zastaví. Bohužel pro mě, tu asi nic není.

Jedna noha. Přes zábradlí. Druhá noha. Je tu mokro. Potím se. Mám? Nemám? Ruce se neudrží. Klouže to. Prsty povolují. Už mi dochází čas,

A tak jsem skočil. Cítil jsem, jak vzduch naráží do mých nahých paží. Slunce jako by najednou přestalo svítit. V tu chvíli jsem se konečně cítil správně. Nelitoval jsem. Užíval jsem si to. Opravdu. Ten pocit bez trápení a přemýšlení. Ta lehkomyšlnost. Na tu jsem čekal.

Věděl jsem, že až vše tohle skončí, dostanu se tam, kde je klid. Tam, kde budu šťastný. Všichni mě tam přivítají a všechny moje problémy mě najednou opustí. Budu volný, bez povinností a překážek. Budu žít.

U psychologa

„Tak jak se dnes máte, Svatoklube?“ zeptala se psychologka a otevřela si poznámkový blok. Svatoklub si nervózně poposedl a váhavě zareagoval: „Dobře.“ Psycholožka se na něj dlouze podívala a po chvíli řekla: „Myslím, že víte, proč jsme tady. Ale nemusíme o tom mluvit, pokud nechcete. Můžeme se bavit o vaší rodině, o počasí, nebo o vašich plánech na léto. Záleží na vás.“ Svatoklub se zhluboka nadechl a odpověděl: „Měl bych o tom mluvit. To, že budu předstírat, že se to nestalo, mi nepomůže.“ „Začněte, až budete připravený“ pronesla. Svatoklub začal: „Ten den se nijak zvlášť nelišil od ostatních. Stejně hodiny, stejné třídy, stejní učitelé, stejná látka. Všechno pořád dokola. Měli jsme češtinu. Učitel mluvit o literatuře a ptal se na otázky, na které nikdo nedokázal odpovědět. Hodiny s ním mě deptají. Nebaví mě a on to ještě zhoršuje.“ b ezmyšlenkovitě si prohrábl vlasy a pokračoval: „Najednou jsem cítil, jakoby se zdi kolem mě uzavíraly. Nemohl jsem to vydržet. Zvedl jsem se a vyběhl jsem ze třídy. Utekl jsem do posledních dveří na konci chodby, abych byl co nejdál. Byly to - naštěstí - pánské záchody. Snažil jsem se uklidnit, ale tlak se zvyšoval. Nevěděl jsem co dělat, neviděl jsem řešení. Uviděl jsem otevřené okno a ucítil jsem lehký vánek. Už mi docházel čas, a tak jsem skočil.“ Zarazil se a psychologka řekla: „Skočil jste z okna v přízemí. Zachoval byste se stejně, kdybyste byl v prvním patře?“ Svatoklub se této otázky obával, ale věděl, že dřív nebo později přijde. Ale nevěděl odpověď.

UŽ MI DOŠEL ČAS

Před 4 měsíci mi diagnostikovali rakovinu plic. Byla to opravdu ta nejhorší zpráva, kterou jsem kdy dostal. „V tomhle stádiu už nemůžeme nic dělat,“ řekli mi doktoři. „Nemůžeme vám slíbit víc než půl roku.“ Půl roku. Nic víc, nic méně.

První 3 měsíce jsem vůbec nechápal, co se děje. Nedokázal jsem přijmout, že tohle by měl být konec. Celé dny jsem byl doma a doslova čekal na smrt. Nenechal jsem si pomoci od přátel ani rodiny a dál se utápěl ve svém smutku a nepochopení.

Můj stav se den po dnu zhoršoval a já se začal smířovat s tím, že to opravdu přijde. To, čeho se všichni bojí. Uvědomil jsem si, že už nemám co ztratit.

Ještě před tím, než se mi zbořil celý svět, jsem rád chodil na jeden kopec za městem. Jediná věc, po které jsem toužil ještě před tím, než odejdu, bylo znovu spatřit ten výhled. Výhled, který ve mně vyvolával nepopsatelný pocit. Že bych se tam měl teď dostat sám, mi připadalo skoro nemožné. Ale i přesto jsem šel.

Trvalo to dlouho. Cestu, která mi dřív zabrala nanejvýš půl hodiny, jsem šel hodin několik. Nakonec jsem ale spatřil ten půvabný výhled.

Nechtěl jsem se už vracet domů. Do té místnosti plné bolesti a smutku. Posadil jsem se a vychutnával si letní západ slunce. Byl jsem úplně v klidu. Po několika hodinách přišel ten čas. Zvednul jsem se a došel k okraji útesu. Zhluboka jsem se nadechl a tiše pronesl: „Už mi stejně dochází čas,“ a pak jsem skončil.

Jak to všechno bylo...

Už je to pár let, co jsem se vypravil na výpravu do džungle. Spolu se mnou jel i můj přítel Emil, se kterým jsem zažíval všechna svoje dobrodružství a ani tohle nebylo výjimkou.

Vypravili jsme se časně z rána na letiště, odkud jsme letěli do pralesa. Cesta byla zdoluhavá. Když jsme přistáli, tak se nás ujal jeden místní šaman. Přivedl nás do jejich vesnice. Jejich domy byly spíše takové chatrče z proutí a bláta, stěny profukovaly a celkově byste tam zvládli spát maximálně dva týdny, ale oni v tom žijí celý život. Je to až nepředstavitelné, jak se naše společnosti liší, my chceme jídlo, tak si ho jdeme koupit do obchodu, oni si ho musí ulovit. A spousta dalších rozdílů. Jediné, co mě překvapilo, bylo to, že jejich šaman uměl poměrně dobře anglicky, ale nikdo jiný z jejich vesnice neuměl jinak než tím jejich jazykem. Šaman nám slíbil, že u nich můžeme chvíli zůstat, tak jsme jeho nabídku s radostí přijali.

Jednou když jsme akorát jedli Emil nad jejich jídlem ohrnul nos, a protože to bylo jejich kmenové jídlo tak se urazili a chtěli nás nejspíš zabít. Když jsme běželi pralesem, tak Emila trefili oštěpem, bohužel jsem si toho všiml pozdě a nestihl jsem se pro něj vrátit. Běžel jsem proto dál. Doběhl jsem na kraj nějakého útesu a všichni mi byli v patách. Už mi docházel čas, a tak jsem skočil...

„Dědo a jak to skončilo s Emilem?“

„Navždy se zapsal do našich srdcí jako hrdina. A teď jdeme spát Emilku.“

Když jsem vylezl z ventilační šachty, ocitl jsem se v jakémisi malém, ztísněném prostoru. Byl plný všemožných páček, tlačítek a nejvíce kabelů. Odhadl jsem, kde se nacházím. Plazil jsem se pod tím faustovým strojem. Tím, co měl nám všem přinést zkázu. A já byl nyní v jeho centru. Naprosto všechno bylo z pro mě nepochopitelných důvodů popsané papírovými štítky. Okamžitě jsem zmáčknul tlačítko na sebedestrukci. Neměl jsem čas přemýšlet, proč jeho stroj vůbec takové tlačítko měl. Celá budova spustila hlasitý alarm. Doplazil jsem se k otevřenému oknu. Faust mě poprvé uviděl na vlastní oči. „Majore!“ Byl slyšet čistý vztek.

Už mi docházel čas, a tak jsem skočil. Nevěděl jsem, kam dopadnu. Někde tam dole pod sebou jsem viděl silnici z asfaltu a betonový chodník. Měl jsem ale strach? Ne, ani ne. Věděl jsem, že bych zemřel jako hrdina.

Uslyšel jsem Faustovo volání: „Né, né! Jak je to jen možné?“ Znělo mi jako z nějakého pořadu pro děti. I v letu jsem ucítil silný otřes celé Země. Model Airs – budova Faustkorpu – hlasitě zahřměla a za mými zády jsem cítil, jak svítí a hřeje. Plnila se ohněm. Všechno se to dělo velice rychle a zároveň hrozně pomalu. „Čas se zdá být snad tisíckrát pomalejší,“ pomyslel jsem si. Silný výbuch plynových nádrží v Model Airs mě ale vrátil zpět do skutečného života. Odhodilo mě to, ani nevím jak daleko. Měl jsem jediné štěstí, že se mě výbuchem poslaná ocel rozhodla minout. Teď už jsem letěl velkou rychlostí a jen počítal vteřiny do pádu na zem, která se nebezpečně rychle přibližovala. Tři. Dva. Jedna...

Dárek

Dnes nás čeká zajímavý a strasti plný příběh z mé velmi dávné minulosti. Vše začalo v červenci roku 2021, kdy jsem slavila své 18. narozeniny v kruhu svých nejbližších přátel a rodiny. Vše probíhalo v poklidu do doby, než jsem otevřela dárek od mého strýčka Zděnka. „Vypadal neškodně,“ pomyslela jsem si. Když jsem z dárkové taštičky vytáhla obálku, byla jsem zklamaná. Ovšem na poukázce, kterou jsem obdržela v obálce. Stála usměvavá slečna, která mi oznamovala poukaz na jeden z největších bungee jumpingů v republice.

„Zbláznil ses!“ začala mamka křičet na strýčka. Po chvíli se vše uklidnilo a já se od té doby psychicky připravovala na ten den, kdy půjdu skočit z mostu.

Když ten den nastal, vzala jsem s sebou svojí starší sestru Věru jako podporu. Jako vše mezi námi to nemohlo skončit jinak než sázkou. Sázka zněla, že od té doby, co budu stát na druhé straně zábradlí, mám jen dvě minuty do skoku, jinak se ze mne stane otrok Věry na celý nadcházející týden.

Přijely jsme na místo skoku. Seznámila jsem se se všemi bezpečnostními pokyny a chybami, které mohou při skoku nastat. V tento okamžik jsem si uvědomila, že to asi nezvládnou. Všechn ten strach, co se ve mně schovával, se dostal na povrch.

Dva moc milí pánové mě zajistili popruhy a pomohli mi na druhou stranu zábradlí. Čas se začal odpočítávat. V mé mysli mi proběhl celý život asi v minutě a půl. Už mi docházel čas, a tak jsem skočila.

Dobrodružství v pralesi

Vždy bylo mým snem podívat se do pravého pralesa a také se mi tato možnost přibližně před měsícem naskytla. Neváhal jsem ani minutu. Sbalil jsem kufry a vše, co bych mohl potřebovat na svou výpravu. Přistál jsem a všechno probíhalo, tak jak mělo.

Dojel jsem na místo, které mi bylo řečeno. Překvapilo mě, že jdu jenom já a jeden průvodce. Trochu jsem znervózněl, protože jsem očekával větší skupinu lidí. Zeptal jsem se průvodce, proč jdu jenom já. „Všichni to z nějakého důvodu odřekli, ale to nám nebrání vyrazit,“ odpověděl mi průvodce. Bylo to celé podezřelé, ale řekl jsem si, že půjdu.

Vypravili jsme se do útrov pralesa. V životě jsem neviděl nic tak krásného, tolik exotických květin a ta zvíř. Opravdu jsem si to užíval, rozhodli jsme se, že vyleze na kopec uprostřed pralesa, abychom měli co nejlepší výhled. Nevěděli jsme ale to, že na vrcholu kopce zrovna bude sám král džungle a naše návštěva se mu zrovna nelíbila. Lev, na kterého jsme narazili, se rozběhl proti průvodci. Ten vylezl na strom a nevěděl, co má dělat. V tom si lev všimnul mě, začal jsem pomalu couvat, abych ho nenaštval, jenže mě vytlačil až na kraj útesu.

Už mi docházel čas, a tak jsem skočil. Sice to nebyl nejlepší nápad, ale bylo to poslední východisko z téhle situace. V průběhu letu jsem tohoto rozhodnutí velmi litoval a říkal jsem si, že to nemůžu v životě přežít. Letěl jsem z toho útesu obrovskou rychlostí a jen jsem doufal, že řeka pode mnou je dostatečně hluboká.

Můj příběh

„Už mi docházel čas, a tak jsem skočil.“ Věta, která popisuje můj příběh. Nečekal bych, že to přijde tak rychle. Vlastně to začalo z ničeho.

„Čau tati, odvezeš mě prosím do školy?“ zeptal se patnáctiletý syn pana Mayera. „Jo neboj, slíbil jsem ti to, i když teď moc nestíhám, ale to zvládneme.“

V Autě

„Co je tati, jsi nějaký divnej?“ „Ale nic to neřeš, to jsou problémy, který ty nemusíš řešit,“ zvyšuje hlas pan Mayer. „Přestaň s tím už, furt děláš, že se nic nestalo. Přitom mamka už tu není, chápeš to? Musíš si to už konečně přiznat a uvědomit si, že to bude těžší,“ smutně ponaučuje syn pana Mayera. „Víš, co jsem ti o tomhle říkal, nebudeme se o tom bavit.“

Tohle byl asi ten první problém. Nemluvil jsem o tom. Ani se svým vlastním synem, který to potřeboval nejvíc. Měl jenom mě a já tu pro něj nebyl.

Byl to hrozně divný pocit. Nevěděl jsem, co najednou dělat. Měl jsem tolika času nad tím přemýšlet, že tu není, až mi to lezlo na hlavu.

Po nějakém čase se to samozřejmě začalo jen a jen zhoršovat. Začal jsem pít. Nejdřív jen o víkendu, kdy byl syn pryč a nemohl si toho všimnout. Pak jsem došel až do bodu, kdy mi to vlastně bylo jedno. A z víkendu to byl každý den...

No a pak to přišlo. Divné myšlenky, že tu nechci už být. Že mi dochází čas být zase normální. Naštěstí mě něco zachránilo a já si uvědomil, že ho tu nemůžu nechat samotného.

Nezdařená mise

„Tohle je neplánovaná změna 007!“ řekla Gorčaková. „Už mi docházel čas, a tak jsem skočil,“ ozvalo se ve sluchátku Anny. „Misi teď není možné dokončit,“ odpověděla.

Na velitelství se rozezvnil telefon. Em ho s nevýraznou změnou obličejů zvedla a v něm se ozvalo: „Mise nebyla splněna, opakuji, mise nebyla splněna.“ Na chvíli se odmlčela a pak s klidem řekla: „Jed'te pro Bonda a vraťte se na velitelství, tady dostanete další pokyny.“

Gorčaková se snažila spojit s Bondem: „Uved'te vaši polohu 007, opakuji, uved'te vaši polohu.“ Ve sluchátku se nic neozývalo. Anna vystoupila z jednoho z nejluxusnějších aut a běžela přímo k přístavu. Než se stihla otočit objevil se za ní jeden z nejlepších agentů. Jen se na sebe usmáli a šli k autu. „Řídím já,“ řekl Bond, „víš přeci, co jsi udělala s mým posledním Astonem Martinem.“ Anna se zasmála a řekla: „Jenže kdybych to neudělala, tak by tě ten Rus oddělal.“ Bond se usmál a řekl: „To jsem ale nevěděl, že bych ho musel lovit ze dna Středozemního moře.“

Za dvacet minut se objevili na velitelství. Když přišli do kanceláře Em vypadala uklidněně, ale když začala mluvit na jejím hlase bylo slyšet zklamání a zlost. „Co se stalo, Bonde?“ zeptala se Em, „neuposlechl jste pokyny a kvůli vám teď může dojít ke katastrofě.“ „Nebyl to jeho chyba,“ řekla ruská agentka, „byli tam dva další špioni, kteří by mohli ohrozit celou misi.“ Em se zadívala na mladou agentku a pak řekla: „Q vám dá nové vybavení, mise ještě neskončila.“

POSLEDNÍ VÝPRAVA

To, že mi chybí pravá noha, že levá ruka je o něco slabší než ta pravá a že dnes díky tomu můžu parkovat i na vozičkářském parkovacím místě není náhodou. Povím vám příběh o tom, že život se vám dokáže obrátit o sto osmdesát stupňů během pár vteřin.

Od malička jsem jezdíval s rodiči na hory. Obrovské skalní masivy skýtající neskutečné množství dechberoucích výhledů jsem si zamiloval už tenkrát a vydrželo mi to dodnes. Stal jsem se horským záchranářem a průvodcem. Provázel jsem lidi horskou krajinou, tam, kde nepanuje člověk, ale příroda. A jedna z takových cest mi dala tuhle podobu, jak tu před vámi sedím.

Se skupinkou tří fotografů jsme se vydali do srdce tatranských lesů. V pohodě jsme vystoupali do Kopského sedla, postavili stany a přichystali se na zítřejší pokračování a šli jsme spát. Jenže počasí se na horách mění každou vteřinou. Přes noc se přiřítla obrovská bouřka. Panika. Blesky! Hromy jak rány! Držte se při sobě! Jenže to silný vítr doprovázející bouřku neumožňoval. „Musím ven a upevnit stan“ Jenže větrem se nám stan posunul na sráz. Otevřel jsem stan. Nebylo vidět ani na krok. Tak silný vítr s deštěm mi nedovolil mít pořádně otevřené oči. Docházel mi čas a tak jsem skočil. Přímou. Rovnou ze srázu...

Co bylo dál, už vím jen z vyprávění. Probral jsem se na nosítkách za ironicky slunečného rána. Vrtulníkem jsme se dostali do nemocnice. Fotografové vyvázli bez vážnějších komplikací, a když jsem se kouknul dolu a svoji levou nohu celou na padrt', bylo mi alespoň to útěchou.

„A jak se to přesně stalo, dědo?“ zvědavě se vyptával osmiletý klučina při pohledu na jizvu, která se staršímu muži táhla přes celou paži.

„Býval jsem mladý a hloupý, víš,“ vydechl stařec a pokračoval, „naivní a impulzivní.“

„Co to znamená – naivní a impulzivní, dědo?“

„To znamená, Jonáši, že jsem moc nepřemýšlel a věřil všemu, co mi kdo nakukal. Věřil jsem tomu, že mi všechno vyjde. Bez ohledu na to, jaká to byla blbost.“

„Hm,“ zamručel Jonáš. „No, a jak to teda bylo dál?“

„Zapletl jsem se se špatnýma lidma,“ začal vysvětlovat.

Jonáš mu udiveně skočil do řeči: „Se špatnýma lidma? Jako s kriminálníkama?“

Starý muž se při vzpomínce na partičku ušklíbnul. „Jo, vlastně jo, akorát to v té době nebylo tak zřejmý.“

„Tak už začni vyprávět!“

„Dělali jsme hlouposti, toho tě teď ušetřím,“ pousmál se, „abys o mně neměl špatný mínění!“

Jonáš poslouchal a přikyvoval.

„Jednou se nás šest rozhodlo obchodovat s kradenýma věcmi. Zboží – jak jsme tomu říkali – jsme donášeli lidem, který ho od nás kupovali a pak prodávali dál.“

Kluk zaujatě hltal každé dědovo slovo.

„Měli jsme namířeno za jedním takovým pánem. Jenže z toho se pak vyklubal pěkný prevít. Přelezli jsme plot k němu na zahradu, což se nám pak pěkně vymstilo.“

„A proč jste ho přelezli?“

„Protože dlouho nikdo nevycházal a jak jsem říkal, byli jsme parta hloupejch kluků.“

„Aha.“

„Zpátky k příběhu... Přelezli jsme plot a v ten moment na nás vylítl chlap jak hora s mačetou v ruce. Přirozeně jsme se báli, tak jsme se rozutekli. Netušili jsme, že na nás za každým rohem čeká policajt. Vylezl jsem na takovou stříšku, za kterou byl sráz plný skla a odpadu.“

„A dál?“

„Už mi docházel čas, a tak jsem skočil.“

Ve snu

Bylo krásné slunečné jarní ráno. Tim se právě probudil ze svého hlubokého spánku. Bylo pondělí, a tak se Tim musel zvednout z postele, upravit a jít do školy. Do školy se mu obvykle nechtělo. Dnes se ale už nemohl dočkat, až svým kamarádům poví, jaký sen se mu o víkendu zdál.

Tim dorazil do školy a usedl do lavice. Po chvíli čekání přišli i jeho dva kamarádi Nick a Ryan. „Brytro,“ pozdravili se vzájemně všichni naráz. „Kluci, ze soboty na neděli se mi zdál fakt hustej sen, musím vám ho hned říct,“ oznámil Tim. Oba kluci se na něj nadšeně podívali, sedli si k němu a začali naslouchat.

„Stál jsem u obřího jezera a přede mnou se zjevil nějaký neznámý muž, který mi předal takovou malou krabičku,“ začal Tim. „Otevřel jsem ji a našel jsem tam pěkný hodinky i s manuálem,“ pokračuje. Oba kluci mlčky sedí a poslouchají.

„Nasadil jsem si hodinky a najednou se na nich ukázal odpočet,“ napínavě vypráví. „Chtěl jsem si ty hodinky samozřejmě zas sundat, ale nešlo to, a tak jsem se podíval na ten manuál, kde se psalo, že až ten čas doběhne, musím skočit,“ vysvětluje.

„Jak skočit? Do dálky, do vody, padákem?“ přerušil ho Nick. „To tam napsané nebylo, tak jsem si řekl, že skočím do toho jezera,“ zodpověděl dotaz Tim. „U toho jezera bylo i udělané místo na skákání, což se mi hodilo,“ dodal Tim. „Pak jsem si všiml, že už mi docházel čas, a tak jsem skočil,“ dokončil Tim svůj příběh.

Mojmír krycím jménem vrah

Jednoho dne jsem se rozhodl, že skutečným dlouho plánovanou pomstu na ředitele, který mě deset let zaměstnával ve firmě na výrobu autodílů. Svému kolegovi jsem řekl: „Za šikanu, kterou dělal na mně a i na mých spolupracovnících, si zaslouží zemřít. Jeho neskutečně propracovaná manipulace by udivila i kdejakého realitáka.“ Hned mě pochopil a díky tomu, že mi zatím dost dluží, tak můj návrh i přijmul.

„Kdy to spácháme? Kde ho vodpráskneme? Jakej vercajk mám vzít?“ zeptal se. „Sejdeme se pozítří v poledne v tvé garáži za městem. Tam si připravíme náčiní a v půl šesté vyrazíme na misi. Nenápadně propíchneme pneumatiky u jeho auta. Ředitel odchází z práce kolem sedmé. To bude naše chvíle. Hned jak zjistí, že nemůže odjet, tak zasáhneme. Ty mu dáš pytel na hlavu a já mu svážu ruce. Potom už ho jen klasicky odvezeme do našeho lesa a uděláme a dáme mu, co si zaslouží. Jak se ti líbí můj plán?“ „Jo ujde to. Budu tam v pondělí čekat“

Bylo pondělí a všechno šlo podle plánu. Když ředitelovo auto už dosedlo na zem, tak my seděli v autě a čekali na naši příležitost. Ředitel přišel ke svému autu a začal zmatkovat. V tu chvíli jsme ho nepozorovaně vzali do auta a ujížděli jsme.

Ještě než jsme ho sebrali, stihl vytočit odtahovou službu, které podle zvuků došlo, že něco není v pořádku, a tak zavolali policii. Ta mobil lokalizovala a hned jsme měli dvě hlídky za autem. Když už bylo téměř jasné, že nemůžeme uniknout, zastavili jsme u mostu a stoupli si na okraj. Už mi docházel čas, a tak jsem skočil.

„Už mi docházel čas, a tak jsem skočil.“

Toto byla poslední věta filmu Dobrotivý doktor, který se zabil skokem z desátého patra nemocnice.

Po filmu jsme šly se sestrou Aničkou domů a přemýšlely jsme nad tím, jak zabránit sebevraždě a jak poznat, že se člověk chce zabít. A došlo nám, že vlastně vůbec nevíme jak to poznat a ona dodala: „Třeba v naší blízkosti má někdo nějaké problémy a ani to nevíme.“ Cestou jsme si koupily večeri domů a už jsme se o tom filmu nikdy nebavily.

Konec léta jsme si užily, jely jsme s rodinou do Řecka, zažily jsme hodně nových věcí. Pak začala zase škola a Anička se pokaždé zavřela v pokoji a zůstala tam až do večere. Byla dost uzavřená a vždy když jsem navrhla něco, co bychom mohly spolu podniknout, vždy to odmítla.

Uběhl asi týden školy a Anička byla čím dál tím víc uzavřenější. Ale to mi dochází až teď, před tím jsem to moc neřešila, myslela jsem, že je jen v pubertě a nemá na nic náladu.

Po měsíci školy se to stalo, našla jsem svou mladší sestru ve vaně s podřezanými žilami. Vlastně jsem nikdy nepochopila ten hlavní důvod, proč to udělala a co byl její poslední utvrzující důvod v tom, že to udělá.

Moji rodiče se v podstatě zhroutili, moje mamka začala pít a můj táta ztratil práci. Užíral je ten pocit, že nic nevěděli, pořád si říkali, proč to jejich holčička udělala a dávali si to za vinu. Bohužel na to už asi nikdy nepřijdeme.

Přítel ve vysílačce

Mladý muž jménem Sam se nešťastně plahočil lesem, své nohy už po celodenním putování téměř vůbec necítil, a svět před očima se mu začínal mlžit. Nejspíše hladem, už přes dva dny nic pořádného nesnědl. A i přes všechnu jeho snahu a utrpení mu byli tihle nemrtví neustále v patách. Nebyli rychlí či bystří, což dávalo Samovi značnou výhodu, ovšem na rozdíl od něho oni nepotřebovali jíst ani spát a mohli ho pronásledovat celé týdny i měsíce.

Tyhle myšlenky chlapce trýznily. Na rozdíl od nich mu jednou síly dojdou a on už nebude moci utíkat. A byl v tom sám. Téměř sám. Z kapsy vytáhl starou rezivějící vysílačku, kterou tenkrát našel v tom opuštěném domě, a v níž se momentálně skrýval jeho jediný přítel.

Který se mi už podivně dlouhou dobu neozval, pomyslel si Sam starostlivě. Onen tajuplný přítel tvrdil, že tam kde žije, se apokalypsa nekonala, ovšem Sam se obavám o něj nemohl ubránit. Zmáčknul tlačítko mikrofonu a začal mluvit do zařízení: „Ahoj, jsi tam? Slyšíš mě?“ K jeho úlevě a překvapení se mu odpovědi dostalo téměř ihned. „Samozřejmě. Jsi v pořádku?“ Otázal se ho hlas na druhé straně.

„Vzhledem k okolnostem, myslím, že jo. Ti nemrtví mě zahnali na úpatí menší skalky. Víím, že si mi říkal, ať to nedělám ale už mi docházel čas, a tak jsem skočil,“ řekl, načež se mu dostalo jen káravého mlčení z druhé strany. „Nic mi není!“ Ohradil se, „Trošku mě bolí noha, ale zvládl jsem se dostat do lesa, kde je pro ně těžší mě sledovat.“

Sommelier

Mělo to být ohyzdné místo, páchnoucí, upoceně příbuzné krčícímu se potu na mé šiji. Možná kdybych tušil, že rozhovory o víně budou daleko trpčí než víno, nebral bych s sebou tu láhev. O tom, jak a kam jsem vešel moc nevím, lidé vše přikryli. Cestou na konec protáhlé hlavní uličky opatřené barem, místem mého večerního působení, mě nikdo neuráčil oslovit, ani já je, alespoň ne přímo. Věnoval jsem se ryze tomu, že kdykoli jsem kolem někoho prošel, zaklepal jsem mu dvěma prsty na jedno rameno a mezitím se protáhl dále, vždycky mě to bavilo, ale tady to mělo úplně jiný nádech. U baru se bavilo jinak, panovala tam ponurá sklepní atmosféra, chlápek za barem naléval polovičatě víno. Zkusil jsem na něj: „Pojďte sem, no pojd'te, nebojte se... Nechutná jim, co? Tak se zkuste trochu usmát, chlapče!“

Muž v brýlích u baru, na konzumenta příliš prázdný v obličejí, na ostatní zase na špatné straně baru, se k nám připojil. „Já vám s tím pomůžu,“ vyšlo z něj s dětským chichotem.

Neměl jsem po ruce dost rychlou odpověď, muž byl starší, nikoli však podle hlasu, a jeho sklenka s vínem vypadala netknutá. „Víte, nerad vidím za barem někoho, komu nechutná,“ odhodlal jsem se. Muž v tu ránu přeskočil bar a začal neomalene chaoticky nalévat, sklo bilo a víno teklo. S chlapcem za barem jsme se poprvé a naposled shodli a naráz vykřikli: „CO TO DĚLÁTE?“ „Už mi docházel čas, a tak jsem skočil,“ dostalo se nám podruhé chichotavé odpovědi. Má odpověď mě stála mou láhev.

Skoro mi už dýchali na krk. Byli blíž a blíž. V hlavě mi proletěla myšlenka: „Co mám dělat. Rychle.“ Už mi docházel čas, a tak jsem skočil. Padal jsem. Vítr mi proudil mezi prsty. Udělal jsem několik salt a obrátů, než jsem spadl do hluboké vody. Když jsem se vynořil, podíval jsem se nahoru a domorodý kmen Fukové zmizel.

Plaval jsem na břeh. Rozložil jsem si oblečení na kámen, aby uschlo. Malá malba se ke mně blížila. Koukala na mě a já jsem se jí snažil ignorovat. Sedla si vedle mě, podíval jsem se na ní a řekl jsem: „Co ty tu děláš?... Co chceš? Jídlo? To si hledej jinde a klidně mi pak něco přines.“ Opice ale stále seděla a jenom koukala na jezero pod skalami.

Z pralesu se vynořil malý kluk, který volal na mojí novou kamarádku. Už ani nevím, jak to bylo, znělo to jak mina. Už vím, říkal jí Mona! Mona se otočila a přiskákala k noze toho kluka. Kluk ke mně přišel a povídal něco v jazyce, kterému jsem vůbec nerozuměl. Podle jeho gest jsem ale usoudil, že po mně chtěl, abych šel za ním.

Čekal jsem než se mi usuší oblečení a poté jsem se vydal na cestu, abych našel kus alespoň přijatelného jídla. Šel jsem do pralesa a držel jsem se cesty podél potoku. Na stromě seděla opice, která připomínala Monu, měla stejný podled jako ona, který říkal: „Chci tě snít.“ Za stromem jsem uviděl toho kluka, jak si tma brousí nůž. Takže jsem se rozhodl, že se mu obloukem vyhnu.

Kde jsme se tu vzali?

Pohřební síň je zpola prázdná, pár mých kamarádů, těch opravdových, lidé, které snad ani neznám a můj nejvěrnější přítel, Rex, ten známý odér jeho srsti cítím snad ještě teď, jen kvůli němu toho celého občas lituji, nechal jsem ho tu. Z rodiny nikdo, těch pár, kteří jsou ještě naživu, mě zavrhlí a popřeli moji existenci již před lety. Já jsem tu také, ale oni mě nevidí, užívám si proto zcela v tichosti pohled na to hrozné místo, utrápené tváře a svou vlastní rakev.

Vnímal jsem jen zvuk smutné bluesové kytary, na kterou brnkal Radim, znal jsem ho pěknou řádku let, už jako malí jsme se prali před domem, kdo by to byl tenkrát řekl, že mi jednou zahraje píseň na mé poslední cestě.

Ale jak to vše začalo? Tedy vlastně spíš skončilo...

Stál jsem tak jednou na zastávce, foukal studený vítr, můj vlak se blížil. „Vlastně mě to tu celé nebaví.“ povídám sám sobě. Najednou mi do hlavy přijde zvláštní myšlenka, byla tu již několikrát, ale vždy jsem ji zatím dokázal potlačit. „Nemám už na světě nikoho, snad jen ten pes mi tu zůstal.“ pomyslel jsem si. „Skočím, neskočím, skočím, neskočím.“ Moje myšlenky mě doháněly. V tu chvíli jsem si uvědomil, že už mi docházel čas, a tak jsem skočil.

No a proto jsme tady.

Moji přátelé už se zvedají a loudavým krokem síň opouští. Víím, kam míří jejich kroky, zastaví se v naší oblíbené hospůdce. Pak před sebe každý postaví jednu sklenku whiskey, jedna bude přebývat, ta pro mě.

Konec

Je nádherné slunečné odpoledne. Akorát jsem přijela ze salonu krásy. Nechala jsem si udělat u čes a nehty. Cena byla vysoká, ale co bych pro krásu neudělala, že, mami?“ pověděla jsem. „Nojo, ty naše holčičko, ty budeš nejkrásnější ze všech,“ podotýká maminka. „Pro ty, kdo to ještě neví, jsem totiž letošní maturantkou čtvrtého ročníku na Gymnáziu v Podlesí,“ zajásala jsem.

Když jsem přijela domů, byly 4 hodiny. V 5 hodin jsme měli sraz před kulturním domem. Začala jsem se tedy malovat, abych vše stihla. Po hodině jsem měla konečně všechno hotovo a připraveno. „Užij si to beruško moje,“ popřála mi maminka. „Děkuju, užiju,“ odpovídám. Odjela jsem tedy na ples.

Začaly přípravy. Vše, co jsme měli, jsme na výzdobu použili. Připravili jsme stoly s občerstvením, tombolu a koutek na speciální focení. Proběhla i generálka všech vystoupení. Začalo se pomalu schylovat k 7 hodině. Návštěvníci vcházejí. Je chvilka před 8 hodinou a všichni už jsme museli být nastoupeni dole v předsáli. „Jsou tady všichni? ptá se Káťa. „Ano měli by být,“ odpovídám. „Ne, počkejte Vanessa chybí!“ zakřičím. „Kde je,“ říkám. „Vanesso!“ všichni křičí. Jdu se okamžitě podívat na balkón. Víte, Vanessa totiž trpí mentální anorexií. Má teď opravdu těžké období. Naposledy se mi svěřovala, že se bojí přede všemi vystoupit, aby se jí nesmáli za to, že je tak hubená. Přicházím k balkónu. Zdálo se, že už vidím stojící Vanessu kousek od kraje. „Neeee, Vanesso, to neděleš j, neskákej!“ říkám. „Já to nezvládnou, nemůžu,“ řve na mě Vanessa. „Už mi stejně dochází čas, a tak radši skočím,“ řekla svá poselství slova Vanessa. „Vanesso, neeee!“ brečím. Budeš mi chybět!

Nešťastná láska

„Jirko, nedělej to, je to kravina skočit z mostu jen kvůli odmítnutí,“ křičím.

„Já už ale nevím, pro co mám žít, ztratil jsem lásku svého života, ráno jsem se probouzel s pocitem, že mám ji, těšil jsem se, až ji uvidím a teď už z toho nic nebude.“

„Vždyť máš přátele a taky svojí rodinu, která je na světě to nejdůležitější, co člověk může mít.“

„Já a kamarády? Dobrý vtip. Ve škole se mi smějí, že jsem hloupej a moje rodiče jsou neustále někde na dovolené a o mě se vůbec nezajímají.“

Snažím se Jirku uklidnit, že to není tak horké, jak to vypadá. Nenápadně vytahuji mobil a volám číslo 112.

Říkám otřeseným hlasem: „Kamarád, chce skočit z mostu. Nevím, co mám dělat.“

Operátorka se mě snaží uklidnit. Radí mi, co mám dělat a hlavně, že i já se musím zklidnit. Moc mi to nepomáhá. Pová mi, ale jednu důležitou věc, na kterou nemůžu přestat myslet. A to, že můj jediný úkol je, aby kamarád neskočil. Také mi řekne, že do 10 minut se dostaví pomoc.

Pořád se Jirkovi snažím promlouvat do duše. Když uvidí hasiče, policii a ještě záchranku. Křičí: „Už nemám, proč žít.“ Už tu nechce být. „Jen chci, aby ona litovala, že jsem si kvůli ní vzal život.“

Jak řekl, tak udělal. Jeho úplně poslední věta, kterou řekl, si budu pamatovat do konce života: „Už mi dochází čas, a tak musím skočit.“

Jeho větu a jeho pořad vidím před sebou a myslím si, že to tak bude až dokonce mého života.

Zachránce

Navečer jsem si, po náročném pracovním dni, šel, jako obvykle, zaběhat kolem jezera. Nasedl jsem do auta a vyjel za městečko, kde bydlím. Není to až tak daleko, jen asi půl hodiny jízdy. Zaparkoval jsem u lesní cesty, nazul si běžecké boty a mohl vyrazit. Takhle k večeru tam obvykle nikdo nebývá, proto tam rád jezdím, všude je ticho a klid. Dnes to však bylo naopak. Najednou jsem totiž uslyšel, jak někdo volá o pomoc.

„Pomoc, pomoc, nemůžu plavat!“ křičel dětský hlas.

Podíval jsem se na hladinu jezera a tam uviděl malého chlapce, který se topil. Zpanikařil jsem. Byl jsem dost daleko od pláže, tudíž bych tam nestihl včas doběhnout, musel jsem proto skočit. Lehce jsem se nahnul na okraj kamenné stěny, která z velké části obklopovala jezero. Ztuhnul jsem, bylo to hodně vysoko, ale ten kluk, co se v tom jezeře topí, potřebuje mou pomoc, jinak utone. „Vydrž!“ zakřičel jsem na něj. Už mi docházel čas, a tak jsem skočil.

Bylo to snad to nejodvážnější, co jsem kdy udělal. Já mám z výšek strašný strach a tohle bylo hodně vysoko. Když jsem padal, připadalo mi to jako věčnost, všechno to bylo jako ve zpomaleném filmu, srdce mi bilo jako o závod. Najednou jsem dopadl, celé mé tělo se ponořilo do studené čisté vody. Jakmile jsem se dostal nad hladinu, rychle jsem plaval směrem k tomu klukovi. „Mám tě.“ Popadl jsem ho a doplaval s ním na břeh.

„Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se.

„J-jo.“ vykoktal ze sebe kluk.

Naštěstí se mu nic vážného nestalo. Ani mně, a dokonce jsem překonal svůj strach.

Už uplynul týden od chvíle, kdy se Mattovi, který byl odsouzený za sérii násilných trestných činů, povedlo utéct z vězení. Z vězení s nejpřísnější ostrahou v USA.

„Jsem nevinný, Marto, nemůžu tu zůstat. Jsem tady, mezitím, co skutečný vrah je na svobodě,“ řekl Marek své přítelkyni vymyšlenou řečí. „Rozumím, potřebuješ s tím nějak pomoci?“ zeptala se Marta. „Nechci tě do toho taky uvrtat, jen potřebuji peníze, jídlo a pití. Schovej je na našem místě. O zbytek se postarám. Nebude to tak těžké. Je tu zakolejený řád, který se dá snadno narušit. Až se tak stane, přijde má chvíle.“

Marta dlouho přemýšlela nad tím, co jí Matt řekl. Nebyla si jistá, jestli mu může věřit. Žili spolu sedm let a věděla, že Matt není svatoušek. Několikrát se zapletl do obchodu s drogami. To proto si vymysleli tajnou řeč. Nemohli vědět, jestli je někdo odposlouchává, a tak se měli raději na pozoru. Ale že by byl schopný někoho zabít? Pravdou ovšem bylo, že alibi, které mu potvrdila, bylo falešné. „Nemůžu si jím být jistá a nechci se do toho ještě víc namočit,“ řekla si Marta pro sebe. „Dobrý den, pane komisaři, jak jste se mi říkal, ať zavolám, kdybych něco věděla...“ mluvila Marta klidným hlasem do telefonu.

„Vzdejte se, Matte! Vzdejte se a všechno bude lepší,“ řval komisař na Matta, který se ale náhle rozběhl směrem k mostu. „Ona mě zradila, já jsem to neudělal. Můj život nemá smysl,“ zašeptal Matt.

„Byla to příšerná chvíle, děti. Jenže už mi docházel čas, a tak jsem skočil,“ řekl Matt svým vnoučatům..

Cejtím jakoby vůni brambor. Nic nevidím. Nemůžu se hejbat. Asi jedeme autem. Vítr mi dělá kadeře ve vlasech. Že bychom tedy jeli nějakým kabrioletem? Zastavili jsme. Slyším nějaké hlasy. Konečně čerstvý vzduch! Někdo mi sundal pytel z hlavy. Je noc. Sedíme na valníku a je nás tu, co máme svázané nohy ruce, asi deset. Jdou sem nějakí cápci. Mají bouchačky, divný brýle a na sobě kvádra, jak kdyby šli někam na gala. To muselo stát pěkně balík. Rozvazují nás. Říkají, že máme být pocteni. Prý se setkáváme s Vyvolenými a dnešní večer nám změní život. Třeba je to nějaká televizní show a výherce dostane jedno mega.

Seskakuju z valníku. Připadá mi, že jsem jediný, kdo netuší, o co jde. Ostatní z valníku mi připadají trochu nervózní. Jsme někde na poli. Tichou noc přerušil hlasitý lesní roh. Všichni se rozutíkali. Běžím za nimi. Jeden chlapík zakopl. Zvedám ho. Vypadá mladě. Povídá, že se jmenuje James a ať se nezdržuji a běžím dál, nebo mě zabijou. Kdo? Ti pracháči, takhle tráví svůj volný čas. Posílají své gorily do slamů a chudinských čtvrtí, aby nás posbírali a mohli nás pak lovit.

Všude je slyšet střelba. Mají čtyřkolky, nemáme šanci tady na otevřeném poli. Běžíme do lesa. James zpomaluje. Začíná ho bolet kotník, asi si ho vyvrkl. Jsme v lese. A sakra! Koupil jsem to do ramene. Musíme běžet dál! James se o mě při chůzi opírá. To ne! Před námi je propast, nejméně dvacet metrů hluboká a za námi pracháči. James říká, že to neskočí a tady končí. Bez tebe nepokračuju! Skáče. Už mi docházel čas, a tak jsem skočil.

„Dělej už musíš vyskočit, všichni ostatní už jsou dávno pryč,“ z volal pilot. „Už mi docházel čas, a tak jsem skočil, musel jsem,“ řekl jsem si. Ihned jak se mi otevřel padák jsem musel hledat místo na přistání.

„Kam mám letět?“ pomyslel jsem si v duchu. Všude byla černo černá tma a já neviděl kam přistávám, začal jsem panikařit. „To je v pytli,“ zakřičel jsem. V tu ránu jsem narazil do stromu. „Kde to sakra jsem a kde jsou zbylí kluci z výsadku?“ zoufale jsem si povzdechl.

„Halo? Je tu někdo? Pomoc!“ ozývalo se z dále. Okamžitě jsem se vydal za tímto hlasem. „Pomoc!“ strádal někdo v dále. „Můj bože, to jsi ty Hanzi, co se proboha stalo?“ ptal jsem se. „Kdybychom lítali ve dne, tak se mi to nemůže stát,“ odpověděl mi. „A co se ti stalo?“ zeptal jsem se ho. „Mám asi zlomenou nohu, podívej se mi na to prosím,“ řekl mi. „Jako nemusím být asi doktor na to, abych ti řekl, že to zlomený máš,“ řekl jsem mu. „To jsme dojeli dřív než jsme začali,“ pousmál se.

„Nazdar, co se tu tak válíte?“ zničeho nic přišel Jáchym. „Čau Jáchyme. ani nevíš jak rádi tě vidíme,“ řekli jsme radostně. Mám zlomenou nohu,“ řekl Hanz Jáchymovi. „Tak tenhle výsadek je fiasko?“ řekl Jáchym zkroušeně. Nepovedlo se snad ještě něco?“ řekli jsme zmateně s Hanzem. „No to bych teda řekl, že se ještě něco nepovedlo, víte kde nás vysadili místo Plzně? V Berchtesgadenu, řekl Jáchym. „Takže teď kousek od nás hoduje Hitler v Orlím hnízdě, to je teda super,“ zasmál jsem se.